

**Over de vloer,
een betonsprookje**

Over de vloer, een betonsprookje
Odette Wolff

www.lettersmid.nl
info@lettersmid.nl

© Odette Wolff

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*“Alles wat een begin heeft, kent ook een einde. Sluit
daar vrede mee en alles komt goed.”*
(Boeddha)

Voor de liefste alleskunner, mijn lief, die tot
tweemaal toe in zijn leven aan een
enorme uitdaging begon.
Eigenlijk drie; de eerste ben ik.
Dank dat je het met me uithoudt.

Amsterdam, mei 2018

Een jaar eerder, Koninginnedag, 2011

Het is vroeg, 7.00 uur. Verkreukeld stap ik uit bed, mijn ogen moeten wennen aan het zonlicht dat door het slaapkamerraam schijnt. De dagen lengen weer. Ik vind het geweldig.

Wanneer ik de trap af stommel, kom ik in een huiskamer die de mijne niet meer is. Overal staan dozen die uitpuilen met keukenspullen. Ik vis een bord uit een doos en ik ga op zoek naar de broodtrommel. Geen idee waar dat ding is gebleven.

Even later sta ik met natte wangen brood te smeren. Voor het eerst in de geschiedenis van ons gezin gaan we niet naar de vrijmarkt. Geen tijd voor ontspanning, binnenkort gaan we verbouwen en er moet nog veel gebeuren.

Gisteravond heeft mijn lief het huis van de burens gesloopt, met wederzijds goedvinden. Het terras ligt bezaaid met houten latjes.

Hoewel ik de noodzaak tot verbouwen goed beseft, maak ik me zorgen. Over de hypotheek bijvoorbeeld. Krijgen we het rond voordat de aannemer hier zijn werk komt doen?

Voetstappen en gestommel verraden dat mijn mannen ook wakker zijn geworden. Mijn kind is vrolijk tot hij in de gaten krijgt dat er geen

vrijmarkt inzit dit jaar. We hebben hem ook al moeten vertellen dat zijn verjaardag volgende week tot nader orde wordt uitgesteld. Stampend van woede vertrekt hij richting televisie, die als een van de weinige attributen in dit huis nog een eigen plek heeft.

Na de ochtendboterhammetjes vertrekt lief naar de burens. Ik ga naar buiten om spijkers uit de latjes te trekken, die vanuit het buurhuis over de schutting worden gekieperd. Het is een heel karwei, want er zijn wel honderden latjes, maal vier of vijf spijkertjes.

In de loop van de dag lijken mijn armen naar beneden te groeien, net als mijn humeur. In de avond is de tuin veranderd van lusthof naar lasthof.

Het is slechts het begin.

1. Grondslag

Mijn verhaal begint in de lente van 2009 met een stukje vloerzeil dat hinderlijk omhoog krult, zodat ik regelmatig mijn nek breek. Knikkers en ander speelgoed van mijn kind zijn op een gegeven ogenblik slechts nog aan één kant van het huis te vinden, namelijk tegen de buitenmuur geveleid. Het maakt het leven simpel: verloren spullen zijn nooit echt kwijt.

Ons huis gaat een eigen leven leiden. Op haar leeftijd van bijna honderd jaar is het een beetje gek dat ze gymnastiekoefeningen lijkt uit te voeren. De buitendeur klemt en de ramen sluiten niet meer goed. Wanneer de bus voorbijrijdt, rammelen de kopjes in oma's buffetkast, waarvan ik de deurtjes niet meer dicht krijg. In het najaar van 2009 zien we tot onze schrik scheuren ontstaan in de binnen- en in de buitenmuur.

We besluiten een deskundige in te schakelen, die meldt dat het waarschijnlijk mis is met de fundering. Ons huis uit 1911 staat met houten palen op middeleeuwse kleef geheid. Deze palen moeten onder water staan want met natte voeten gedijt deze funderingsvorm het best. Onze deskundige vermoedt dat er sprake is geweest van een wisselend grondwaterpeil, waardoor de paalkoppen boven water zijn komen te staan en ten gevolge daarvan zijn uitgedroogd. Daardoor ontstaat druk op de buitenmuur die dat niet aankan en begint uit te buiken. Om te onderzoeken waar het probleem

precies is en hoe snel de verzakking verloopt, is aanvullend onderzoek nodig, in de vorm van verschillende metingen om en aan de gevel.

Ik begrijp er niets van, wisselend grondwater zegt me niets. Als semi-poldermeisje ontvang ik ieder jaar een forse aanslag waterschapsbelasting tegen het wassende water uit de omliggende polders. Het is op zijn zachtst gezegd ironisch te noemen dat het tegenovergestelde blijkt en dat ik inmiddels met mijn huis op de Sahara schijn te vertoeven.

Machteloos bal ik mijn vuisten, vervloek de waterhuishoudinstallaties met hun ambtenaren, die blijkbaar ongezien en ongestraft aan knopjes van het grondwaterpeil mogen draaien. Ik voel me waardeloos, naïef en ik voel me vooral verneukt door een systeem waarover ik blijkbaar geen enkele invloed of zeggenschap heb gehad.

2. Fundamenteaal

Het funderingsprobleem van ons huis houdt me dag en nacht bezig. Dat kan ook niet anders; mijn huis is niet alleen maar een dak boven mijn hoofd, ze vertelt ook mijn geschiedenis en bevat persoonlijke fundamenteen.

In 1926 is het huis - oorspronkelijk in twee delen - door mijn overgrootouders aangekocht ten behoeve van hun dochter, mijn grootmoeder. Het was een huwelijgscadeau; mijn grootmoeder, verliefd geraakt op een jonge boomfluisteraar uit de Beemster, verloofde zich en trouwde. Al gauw ontstond er gezinsuitbreiding in de vorm van mijn vader.

Niet veel later werd het tweede deel van het huis aangekocht, waarin mijn grootmoeder een bloemenwinkel zou starten. De tuin van beide huizen werd vergeven aan mijn grootvader, waarin hij liefdevol verschillende soorten Beemsterse fruitbomen kweekte.

In de zomer van 1969 leerde mijn vader, een laatbloeier, mijn moeder kennen. Naar het schijnt, ben ik op een warme avond in juni in het huis verwekt, op zolder, in een krap twijfelaartje. Ter gelegenheid van de ontstane zwangerschap werd er getrouwd; mijn vader, de eeuwige vrijgezel, werd bruidegom en trouwde een muzikaal meisje uit de stad, mijn moeder.

De winkelzijde van het huis - sinds 1966 niet meer in gebruik en tot pakhuis verklaard - werd tot woonhuis verbouwd voor het nieuwbakken gezin. Mijn kindertijd groeide ik op met mijn oma als buurvrouw; decennia later is mijn kind op zijn beurt groot geworden met een opoe (mijn moeder) naast zich.

Nu we met huis en haard steeds meer verzakken, zullen we iets moeten ondernemen om het tij te keren. Herstel van de fundering betekent echter een kostbare en tijdrovende aangelegenheid. Helaas is het een noodzaak, willen we over een tijdje niet ergens in China wakker worden. Het betekent ook dat de vloer eruit moet en wij moeten dat ook. Een reconstructie van de fundering gaat op zijn minst zes weken duren.

Dat gegeven brengt me in gedachten terug naar een eerdere verbouwing van ons huis, in 1991. Destijds hingen we een briefje aan de deur voor de bakker, die nog aan huis bezorgde, met de vraag of hij ons huis,gedurende de renovatie, zes weken wilde overslaan. Het zouden honderddertig brodeloze weken worden.

Deze keer krijgen we een verbouwing voor onze kiezen, die we niet willen en we toch moeten uitvoeren. Om een reden die vervelend is en waar we geen invloed op hebben gehad.

Een ding weet ik zeker: mocht er met dit avontuur ook een nieuwe keuken komen, dan wil ik graag een houtgestookt fornuis, mét oven. Dan zijn die uitgedroogde funderingspalen tenminste nog ergens goed voor.